

LIZ OUWENS

BAD GASTEN

Een zomer
vol verleiding
heeft dodelijke
gevolgen

THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

MAART 2025, ROSIE

1.

Met haar arm door die van Peter gestoken loopt ze voldaan het restaurant uit. Ze zit vol en is zelfs een beetje misselijk. Onbeperkt sushi is leuk, maar met zo'n concept eet je meer dan wenselijk is. 'Dit was echt een goed restaurant,' zegt ze als ze haar vriend loslaat en in de auto gaat zitten.

'Het beste in Kerkrade.'

Ze glimlacht als ze iets van trots in zijn blik vangt. Hij verrasste haar na een saaie werkdag door haar op te pikken van het bureau. De laatste weken moet ze zich haast naar haar werk slepen, nu er geen recente zaken zijn. Toen ze aan de opleiding begon dacht ze elke dag bezig te zijn met het oplossen van een moord of het opsporen van vermiste personen. Ze had er niet bij stilgestaan dat er soms ook even niets te doen is. Of, nou ja, niets. Ze heeft een coldcasezaak gekregen en worstelt zich al twee weken door oude verslagen heen, zonder een stap verder te komen.

'Dit is voor herhaling vatbaar.' Ze doet haar gordel om.

'Dat vindt Kelly ook. Het is haar lievelingsrestaurant.'

Bij het horen van haar naam verkrampst haar maag. Het liefst praat ze niet over Kelly na een perfecte avond als deze, maar ze kan het Peter niet kwalijk nemen. Ze is nou eenmaal zijn doch-

ter. 'Dat kan ik me voorstellen. Nogmaals bedankt. Echt superlief van je om me mee te nemen.'

'Alles voor mijn Roosje.' Peter grinnikt als hij haar gezicht ziet betrekken en start de motor. Hij weet dat ze die bijnaam veel te zoet vindt en toch plaagt hij haar er graag mee.

Ze schudt haar hoofd. Inmiddels zijn ze een klein jaartje samen en nog steeds is ze dolverliefd op deze man. Hoewel Peter vijfenvijftig is, drie jaar ouder dan zij, is hij zijn jongensachtige uiterlijk niet verloren. Zijn volle bos haar is nog amper aan veroudering onderworpen. Elke grijze haar, die heel af en toe tussen het bruin piept, wordt direct zorgvuldig uit zijn hoofd getrokken. Uitzonderlijk op zijn leeftijd. Zelf verft ze haar haren al jaren. Alleen de rimpels in zijn gezicht verraden zijn leeftijd. Toch is de ondeugende blik die ze op zijn jeugdfoto's zag nooit verloren gegaan. 'Wil je even met me mee langs mijn vader?'

'Je vader?' vraagt Peter. 'Je auto staat nog op het bureau.'

'Daar kan je me daarna heen brengen, maar ik wil gewoon even kijken hoe het met hem gaat.' Ze ziet dat Peter haar aankijkt en ze weet wat hij denkt. Maar overbezorgd of niet, zij kent haar vader toch het beste? 'Peter?'

'Natuurlijk kunnen we daar even langs. Maar maak je je niet te druk om hem? Je hebt zelf ook een leven, Rosie.'

'Ik heb toch gezegd dat hij zich de laatste tijd anders gedraagt? Ik maak me gewoon een beetje zorgen.'

'Heb je het over die eetafspraak die hij vergat? Dat kan toch? De man wordt een dagje ouder.'

Ze zucht. Dat bedoelt ze niet, hoewel het wel vreemd was. Ze eten al jaren op donderdag samen. Waar ze zich zorgen om maakt is wat er daarna gebeurde. 'Ik doel op wat hij over mijn moeder vertelde. Dat hij het überhaupt over haar had. Alsof ze nog onderdeel was van het gezin en iets over mij te zeggen had.' Een rilling trekt door haar heen als ze aan het laatste bezoek aan haar vader denkt. Omdat hij al gegeten had, stelde ze voor om

dan maar patat voor zichzelf te halen. Haar vader waarschuwde haar dat ze dat beter verborgen kon houden voor haar moeder, omdat zij wil dat ze altijd gezond eet. 'Die vrouw heb ik vanaf mijn achtste niet meer gezien. Het is vreemd dat mijn vader dat zei, toch?'

'Dat was inderdaad wel apart.' Peter neemt een bocht. 'Als het jou geruststelt, dan kijken we even hoe het met hem gaat.'

'Dank je wel.' Ze streelt Peter over zijn been. Ze weet ook wel dat hij het verloop van de avond heel anders voor zich zag. 'Zullen we daarna samen slapen? Dan zetten we de romantische avond gewoon weer voort.'

Peter glimlacht. 'Dat lijkt me een prima plan. Bij mij?'

'Liever bij mij thuis. Willem de vijfde moet nog eten.'

De eerste keer dat ze Peter over haar goudvis vertelde moest hij heel hard lachen. Natuurlijk is het ook een grappig verhaal. De eerste Willem werd na zijn dood vervangen door Willem de tweede, en ondertussen zijn ze dus bij nummer vijf aanbeland. Ze trekt haar hand terug en legt deze op haar schoot. Gelukkig ziet ze er nu alleen nog maar de humor van in. Als Peter zijn vrienden over de naam van haar goudvis vertelt lacht ze gul met ze mee. Hoe ze aan de eerste goudvis kwam vertelt hij gelukkig niet. Ze kreeg Willem de eerste van haar buurmeisje Sofie, omdat zij het zielig vond dat ze geen kinderen kon krijgen. Omdat het op Koninginnedag was kreeg de vis een koninklijke naam. Na jarenlang hopen tijdens een langdurig medisch traject hadden zij en Harm hun kinderwens opgegeven. Ze zouden samen gelukkig oud worden, maar ook dat had niet zo mogen zijn. De goudvissen stonden symbool voor haar gemis en eenzaamheid. Gelukkig is haar eenzaamheid helemaal verdwenen met de komst van Peter. Ze is zich meer open gaan stellen voor vriendschappen en daardoor is haar sociale leven, dat er na de breuk met Harm amper was, weer opgebloeid. Ze kan wel stellen dat ze in jaren niet meer zo gelukkig was geweest als nu. En

tja, het gemis van het hebben van een kind. Wat je niet hebt kun je niet missen, toch? Dat heeft ze zichzelf al die tijd wijsgemaakt. Gelukkig sleet het verdriet met de jaren.

‘Roos, waar zit jij met je gedachten?’

Ze kijkt verrast naar Peter. De auto staat voor het appartementencomplex van haar vader stil. ‘Gewoon. Ik besef ineens hoeveel geluk ik heb gehad dat ik destijds onze eerste date door heb laten gaan.’

Peters mondhoeken schieten omhoog. ‘Ik ben Julian nog steeds dankbaar dat hij je heeft aangemoedigd.’

‘Aangemoedigd? Hij heeft me nog net niet aan mijn haren meegesleept.’ Ze grinnikt als ze aan haar collega denkt. Waar ze altijd werk en privé heeft gescheiden zijn ze na de moord naast een camping innig bevriend geraakt. Ze mag zich zelfs tante noemen van zijn dochter.

‘Nou, kom op. Even naar mijn vader en dan naar mijn huis. Ik heb wel zin in een toetje vanavond.’

‘Is dat zo?’ Ze werpt Peter een steelse blik toe. ‘En waar heb jij dan precies zin in?’

‘Nou, ik dacht aan...’

Ze voorkomt dat hij zijn zin afmaakt door hem lang en innig te zoenen.

2.

‘Pap?’ De woonkamer is leeg, donker en ruikt een beetje muf. ‘Zou hij al slapen?’

‘Wel vroeg. Het is nog maar negen uur,’ antwoordt Peter die achter haar aan is gekomen.

Ze loopt naar de slaapkamer. Leeg. Dit is heel vreemd. Haar vader hoort gewoon thuis te zijn. Als hij ergens heen gaat, dan is ze daarvan op de hoogte. Zo is het altijd geweest. Ze loopt terug naar de woonkamer waar Peter bij de bank voorovergebogen staat en iets pakt.

‘We kunnen hem niet bellen,’ zegt hij terwijl hij de oude Samsung van haar vader in de lucht houdt.

‘Handig.’ Een zucht ontsnapt aan haar mond. ‘En nu?’

‘Hij zal straks wel thuiskomen. Hij had jou vanavond natuurlijk ook niet verwacht.’

Ze slaat haar armen over elkaar en kijkt de kamer rond, alsof haar vader ergens achter een stoel verstopt zit en hen in de maling neemt.

‘Heeft hij iets gezegd, de laatste keer dat je hier was?’ vraagt Peter.

Ze denkt aan afgelopen donderdag, maar weet eigenlijk het antwoord al. Als hij haar had verteld dat hij iemand op ging zoeken, dan had ze dat geweten. Bovendien, haar vader zoekt nooit iemand op. Zijn vrienden zijn allemaal dood en andere familie dan elkaar hebben ze niet meer. Dan schiet haar vaders klaver-

jasavond haar te binnen en haalt ze opgelucht adem. 'Hij is natuurlijk klaverjassen.'

'Vanavond? Doen ze dat niet op dinsdag?'

'Misschien kwam het een van de mannen niet uit en hebben ze het verzet naar vandaag?' Ze hoort zelf hoe hoopvol haar vraag klinkt. Meteen voelt ze de behoefte om het te checken. 'Ze zitten altijd bij zijn onderbuurman.'

Peter loopt al naar de voordeur. 'Dan gaan we daar even kijken.'

Ze volgt Peter en bidt dat ze gelijk heeft. Een situatie als deze heeft ze nooit meegemaakt en een onaangenaam onderbuikgevoel komt in alle hevigheid naar boven borrelen. Met snelle passen bereiken ze de trap. De gang beneden ziet er bijna hetzelfde uit als de verdieping van haar vader. Het verschil zit hem in de plantenbakken voor de deuren en de kunstwerken aan de muren.

'Op welk nummer woont die buurman?'

'Henk?' Ze blijft even staan. 'Geen idee, eigenlijk.'

'Hoe heet hij verder?'

Ze denkt na. Het leek op een Volendamse naam. 'Tol? Nee, wacht. Henk Jol.'

Samen speuren ze de naambordjes af die naast de voordeuren prijken. Geen Jol, maar wel een appartement zonder bord. Ze belt aan en kijkt naar Peter. 'Mijn vader zal wel vreemd opkijken als we ineens zijn klaverjasavond verstoren.'

'Misschien mogen we wel meedoen,' grinnikt Peter.

'Jij liever dan ik.' Het duurt lang voor er iemand opendoet en de moed zakt in haar schoenen. Waarom zou de klaverjasavond ineens verzet zijn? Maar een andere reden waarom haar vader nu niet thuis is kan ze niet bedenken.

'Ik hoor wat,' zegt Peter.

Ze luistert goed en hoort het nu ook. Gerammel aan de andere kant en dan gaat de deur langzaam open. Een man met spierwit

haar en borstelige wenkbrauwen kijkt hen vragend aan.

‘Bent u meneer Jol?’

‘Dat klopt. En u bent?’

‘Rosie van Henegouwen.’

Het gezicht van de man klaart op. ‘Aha, de dochter van Anton. Rechercheur, nietwaar? Wat is de reden van uw bezoek?’

Ze weet het antwoord al en toch vraagt ze het. ‘Is mijn vader bij u?’

‘Bij mij?’ Henk kijkt verbaasd. ‘Nee, hier is hij niet. Hij zal wel thuis zijn.’

Ze schudt teleurgesteld haar hoofd. ‘Nee, daar is hij niet en toen dacht ik: misschien is hij wel bij u.’

‘Niet thuis? Ik had eerlijk gezegd verwacht dat hij onder de wol zou liggen. Hij heeft zich gisteren nog ziek gemeld voor ons klaverjasavondje. Ik moest op het laatste moment op zoek naar vervanging, anders was het hele feest niet doorgegaan.’